

[Christophersen.]

lige økonomiske problemer, der skal løses. Men det fremgik også af talen og især af den skriftlige redegørelse, at den økonomiske politik først og fremmest er en forudsætning for, at samfundet på en række andre områder kan fungere, som vi ønsker det.

Selv om regeringens lovgivningsplaner bevidst er begrænsede — og det tror jeg alle vi, der arbejder i folketinget, af praktiske og mange andre grunde bør være taknemlige for; jeg tror, vi af mange grunde har brug for nu i en periode at sætte tempoet i lovgivningsarbejdet ned — så fremgår det jo alligevel af den skriftlige redegørelse, at regeringen på flere vigtige felter ønsker at videreføre den decentraliseringspolitik og den miljøvenlige politik, den lagde op til i sidste samling. Jeg vil således gerne fremhæve arbejdsministerens forestående forslag til en arbejdsmiljølov og miljøministerens bebudede genfremsættelse af lovforslaget om kommuneplanlægning og forslaget om ændring af loven om by- og landzoner. Jeg synes, at disse forslag på en naturlig måde slutter sig til den række love, der blev gennemført i sidste samling, og som alle havde til formål at forenkle og decentralisere de politiske afgørelser. De er således et vigtigt træk i regeringens politik, et træk, som også venstre naturligvis ønsker at markere i sin holdning til opgaverne i den samling, der nu indledes, og de bebuder en fortsat styrkelse af den enkeltes stilling og af det nære samfunds muligheder. Ved siden af den økonomiske sanering er det utvivlsomt den vigtigste opgave for det nuværende folketing på denne måde på ny at føre indflydelse og magt tilbage til det enkelte individ i samfundet.

Hilmar Baunsgaard (RV):

Jeg tror, de fleste føler det som noget naturligt, at det skatteforlig, der blev indgået for 14 dage siden, kommer til at præge dette års åbningsdebat. Det radikale venstre tog som bekendt medansvaret for den løsning af vores skattepolitik, der da blev gennemført. Vi gjorde det ud fra en erkendelse af, at skatterne nu havde nået en sådan højde, at det simpelt hen var et uafviseligt krav at få en lettelse i det direkte skatte-tryk. Men vi gjorde det også ud fra en opfattelse af, at man igennem en lettelse af

den direkte beskatning kunne yde et bidrag til løsning af de forestående overenskomstforhandlinger. Opnår man, som det nu er tilfældet, for alle lønmodtagere en betydelig skattelettelse, så er det indlysende, at man også med dette som baggrund vil kunne afstå fra at stille lønkrav, som man under andre forhold ville føle sig tvunget til at stille.

Jeg tillægger det i den aktuelle situation ikke mindst betydning, at socialdemokratiet har erkendt, at den skattelovgivning, der kom ud af forliget, i det store og hele lå så tæt op ad socialdemokratiets eget forslag, at man ikke ville stemme imod. Det betyder igen, at den indflydelse, man måtte forvente at socialdemokratiets og LOs skatteforslag kunne få på overenskomstforhandlingerne, også vil være til stede efter den nu gennemførte lovgivning.

Statsministeren påpegede i sin tale, at det var øjeblikkets mest påtrængende opgave at bedre beskæftigelsesmulighederne. Det radikale venstre er enig i denne vurdering. Vi er også enige i, at vi fra lovgivningsmagtens side må være parat til i det omfang, udviklingen nødvendiggør det, at yde en indsats til fremme af beskæftigelsen, om nødvendigt ved at øge den offentlige aktivitet. På den anden side er der grund til at understrege, at det eneste, der kan sikre en varig beskæftigelse og en varig bedring af beskæftigelsen, er en generelt rigtig økonomisk politik. Hvad vi kan gøre ved isolerede foranstaltninger, er for småting at regne over for den indflydelse, den generelle økonomiske politik har på beskæftigelsen. Det er derfor vigtigt, at man fastholder sammenhængen imellem den økonomiske politik, der føres her i huset, og den, der føres på arbejdsmarkedet.

Den reallønsforbedring, skatteændringerne indebærer, bør derfor nødvendigvis komme til at påvirke overenskomstforhandlingerne. Men jeg føler derudover, at det er nødvendigt at fremhæve, at det offentliges muligheder for at gennemføre foranstaltninger til fremme af beskæftigelsen vil være påvirket af det resultat, der opnås på arbejdsmarkedet. Fører overenskomstforhandlingerne til en for kraftig forøgelse af omkostningsniveauet, så mindskes ikke alene erhvervslivets muligheder for at klare sig i konkurrencen, men også det offentliges muligheder for at sti-